

Oana STREZA și Alexandru ȘTEFAN

De ce i-am împușca pe bieții cai?

Chris Simion este o tânără regizoare care realizează, cu consecvență, ceva anume în spectacolele sale: își alege un actor „forte” – un magnet puternic – și, în rest, tineri. A mai făcut-o în montarea cu **Un spectacol de teatru**, unde a avut-o în prim plan pe Adriana Trandafir.

În **Și caii se-mpușcă, nu-i așa?**, dramatizare după Horace McCoy, nici nu i-a fost greu să relaționeze o astfel de prezență, având în vedere faptul că, ne-am obișnuit în ultima vreme, cu însuflețirea reciprocă dintre Maia Morgenstern și Tudor Aaron Istodor. Ce naște din pisică, felină se numește!

Pentru un text în care conflictul exterior este aproape insesizabil, montarea este relativ interesantă. Ar putea fi chiar bună, dacă nu ne-ar induce în eroare: începutul e brutal, adresându-se publicului direct, ca într-o splendidă improvizație de „american show”, găzduit în scenografia minimală, dar spectaculoasă a Adinei Mastalier. Cupluri din viață se întrec, de fapt, într-un concurs al supraviețuirii, dar, treptat, ceea ce credeam a fi apropiere devine distanță. Două zile de maraton dansant se termină mai repede decât fuseserăm preveniți! Niciodată n-aș fi crezut că poate exista în teatru nevoia clasicilor de trăire a acțiunii în timp real! Consideram sugestia suficientă! Dar Chris Simion începe prin a ne convinge că în spectacolul ei nu există simboluri, apoi încheie două zile în două ore!

Spațiul ales pentru reprezentație este unul al boemei bucureștene; foarte „cool”, ușor „trendy”, cu tente „spooky”, terasa „La Motoare” este un loc în care lumea e invariabil veselă. Regula distracției nu poate fi încălcată și, prin urmare, muzica și zgomotul de pahare ciocnite de pe terasă au acoperit zăbava și replicile actorilor. Cine să vorbească mai tare sau cine să vorbească mai încet, administratorul să decidă!

Actorii se simt bine jucând, deși tinerii dau senzația că nu știu în fiecare clipă ce vor să facă; intenția lor nu este clară. Voia întâmplării se lasă observată dincolo de relativul care ar putea să însemne naturalețea unui concurs peștiș, organizat ad-hoc. Ne va mira poate existența unui coregraf, în spatele unei asemenea mișcări browniene, pe alocuri vitalizată de prezența lui Toma Cuzin, care își etalează mobilitatea căutând cu plăcere reflectorul. Spre deosebire de acesta, Gabriel Fătu, ușor îngrozit de o eventuală agresiune a publicului în urma farselor stupide pe care le face la OTV, se mișcă cu zgârcenie undeva, în planul al treilea.

Reacția publicului la Maia Morgenstern este garantată. Ea este o actriță care știe să seducă și care își măsoară talentul prin ușurința cu care trece de toate prăgurile diferitelor expresii, prin felul în care încarcă de energie spațiul scenei și creează punți generoase către cei la care „tineretea într’ale teatrului” își spune cuvântul.

Muzica este bună, dar crează un *staccato* în spectacol, contribuind la lipsa de unitate. Urechilor nu le sunt oferite momente de plăcere duse până la capăt. Astfel încât la final trăiești senzația unei neîmpliniri: până la urmă de ce să-i împușcăm pe bieții cai?

Terasa „La Motoare”, București – Și caii se împușcă, nu-i așa? după Horace McCoy. Regia: Chris Simion. Scenografia: Adina Mastalier. Coregrafia: Carmen Coțofană. Cu: Maia Morgenstern, Antoaneta Cojocar, Tudor Aaron Istodor, Ela Ionescu, Toma Cuzin, Gabriel Fătu, Carmen Lopăzan, Ioana de Hillerin, Mihai Marinescu. Data premierei: 10 octombrie 2007.